

Słowo na niedzielę 16 czerwca 2019 r.- Uroczystość Trójcy Przenajświętszej

(Prz 8,22-31; Ps 8, 4-5.6-7. 8-9; Rz 5,1-5; J 16,12-15)

Bóg jest Mądrością. Jego Mądrość istniała przed stworzeniem świata. Bóg stworzył człowieka, pamięta o nim i troszczy się o niego. Człowiek może podziwiać piękno Bożego stworzenia. Jest koroną Bożego stworzenia. Człowiek ma pokój z Bogiem dzięki usprawiedliwieniu przez wiarę w Jezusa w Duchu Świętym. Dzięki Jezusowi mamy śmiały przystęp do Boga. Duch Święty doprowadzi nas do całej prawdy- do Jezusa.

Fragment ten z księgi Przysłów zawiera drugie wystąpienie uosobionej Mądrości skierowane do ludzi niedoświadczonych, którzy jednak są na tyle otwarci, że wciąż jeszcze mogą wybrać drogę prawą. Po ukazaniu swoich licznych zalet, nieskończenie przewyższających wszelkie inne wymierne wartości, Mądrość mówi o swoim udziale w dziele stworzenia. Była Ona obecna w umyśle Boga- Stwórcy jeszcze przed stworzeniem świata. Została Ona przedstawiona jako uosobiona, obecna w Bogu lub obok Niego. Nie Ona jednak stwarza świat, ale sam Bóg. Ona też została stworzona i to jako najdoskonalszy twór Boski. Przy stworzeniu była obecna nie jako pomocnica, ale jako ukochane dziecko-pierworodne, przebywające w pracowni swego Ojca. Ta Mądrość wpisana jest w rzeczywistość człowieka i świata, obecna także teraz wśród ludzi, którzy mogą mieć w niej udział, jeśli ją właśnie wybiorą za przewodnika swego postępowania. Mądrość jest gwarantem życia i szczęścia. Mądrość została stworzona przed wszystkimi dziełami: przeżywała swój złoty okres radości i spokoju jeszcze przed stworzeniem świata, zwłaszcza człowieka, wobec którego zaczęła spełniać rolę najpierw doradczyni, a później nauczyciela (kaznodziei) pokutnego. Była według autora „umiłowana”. Samo słowo „umiłowana” znaczy: trzymać mocno; nosić ; opiekować się kimś; wychowywać, składać razem, spajać, wychowanka, uczennica lub wszystko spajająca. Rozumienie tego wyrazu było następujące: podobnie jak rodzice wydawszy dziecię na świat oddają je pod opiekę mamki, opiekunki i wychowawczyni, tak też Bóg stworzywszy świat oddał go pod opiekę Mądrości, aby nim kierowała, żywiła go i prowadziła do właściwego celu. Dlatego Mądrość jest nazywana także Żywicielką. Jeszcze inna interpretacja słowa „umiłowana”- widzi w tym słowie dziecko, które przebywając u Ojca bawi się przy Nim i cieszy Jego pracą. Mądrość nie współdziała z Bogiem, ale jest Jego wychowanką, uczennicą i pupilką.

W jakiej dziedzinie życia brakuje mi Bożej mądrości? Poproszę w modlitwie Ducha Świętego o Jego dar mądrości.

Psalm ósmy jest jednym z najpiękniejszych pod względem treści i formy. Jest to hymn pochwalny na cześć Boga-Stwórcy. Ziemia i niebo, a więc cała natura, głoszą chwałę Bożą. Człowiek, choć tak mały wobec ogromu dzieł Bożych, przewyższa je jednak wszystkie swą godnością, jaką Bóg go obdarzył. Panując nad stworzeniami zajmuje wśród nich stanowisko

nieomal boskie, gdyż został przez Boga obdarzony Boskimi atrybutami: czcią i chwałą. Jako pan stworzenia, musi jednak uznać swoją zależność od Stwórcy, gdyż to On go wywyższa. Uznając w Bogu swojego Pana, człowiek odkrywa, że powierzone mu panowanie nad światem jest w swej istocie służbą, pełną szacunku dla stworzenia. Imię Boga – Jahwe – użyte przez psalmistę oznacza samą istotę Boga, w szczególności Jego potęgę i chwałę. Temu Bogu hołd składają nawet istoty niebieskie. Natura ludzka już sama w sobie oddaje Bogu cześć. Przejawia się ona w zachwycie nad poznaniem pięknego i wspaniałego świata, w podziwie dla wielkości Boga. Psalmista pozostaje pod wrażeniem imienia Bożego – symbolu Jego istoty i osoby. Słowo „Stwórca” kojarzy się z Jego potęgą, siłą, majestatem Boga, znane w świecie na podstawie obserwacji natury. Psalmista podkreśla, że Boga możemy poznać przy pomocy tego, co zostało stworzone. Takie poznanie nazywamy objawieniem naturalnym. Można Boga poznać z obserwacji natury i uznać, że jest On Bogiem i potęgą. Według autora nie potrzeba wielkiej mądrości ani nauki, żeby poznać Boga. Umysł nie uprzedzony i nie zepsuty jest zdolny poznać Boga ze stworzeń. Nawet usta dzieci i niemowląt są w stanie oddać Mu chwałę. Bóg, chcąc się dać poznać człowiekowi jako dobry Ojciec, ozdobił mu niebo gwiazdami. Patrząc na to zjawisko człowiek staje przed Stwórcą w głębokiej pokorze. Wobec bezmiaru nieba człowiek czuje się zaledwie drobnym pyłkiem, a jednak ma świadomość tego, że Bóg opiekuje się nim. Wielkość człowieka wynika z faktu, że Bóg stworzył go „na swój obraz, na swoje podobieństwo”.

Jak często dziękuję Bogu za piękno stworzonego świata? W jaki sposób wyrażę Stwórcy swoje podziękowanie za tak cudowne stworzenie i wyróżnienie?

Początek piątego rozdziału listu św. Pawła do Rzymian zatytułowany jest: „Skutki usprawiedliwienia”. Usprawiedliwienie dane człowiekowi przez Boga wprowadza całkowitą zmianę w relacji między Bogiem a człowiekiem. Ten nowy stan określany jest jako *pokój z Bogiem*. Usprawiedliwienie, nieodłącznie związane z wiarą, napędza człowieka pokojem. Jest to pełna radości świadomość, że Bóg nas kocha i dzięki temu uczestniczyć będziemy w pełni Bożej chwały. Ten pokój z Bogiem zawdzięczamy Jezusowi Chrystusowi, który przez swoją ofiarę dał nam podstawy do chlubienia się. W tym przypadku chlubienie się nie jest naganne. Kiedy chrześcijanie chlubią się z ucisków, taka chluba nie ma nic wspólnego z wynoszeniem się nad innymi ani z próżnością. Chrześcijanie nie załamują się pod wpływem różnorodnych cierpień, ponieważ wiedzą, że nie trwają one wiecznie i ostateczne zwycięstwo należy do Boga, który jest miłością. Pokój Boży jest więc darem mesjańskim, który wnika w człowieka, nie jest natomiast zwykłym usposobieniem duszy. Dar pokoju jest stanem w człowieku, spowodowanym przez Chrystusa, dzięki czemu człowiek jest nowym stworzeniem przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Odwaga w cierpieniach wynika z przeświadczenia, że wszystkiemu zaradzi łaska Boża, która rozwija swą działalność właśnie pośród słabości ludzkich. Wszelkiego rodzaju udręczenie powoduje wytrwałość, ta z kolei przyczynia się do stałości chrześcijanina posiadającego niezłomną nadzieję. Nadzieja

natomiast oparta jest na miłości, jaką Bóg żywi wobec nas. Miłość, dar Boży, istnieje w człowieku dzięki obecności w nim Ducha Świętego. Miłość ta jest darem Ducha Świętego, a nawet jest Nim samym, ponieważ Duch Święty, żyjąc działając w wierzących, nieustannie ukazuje im, jak bardzo są kochani przez Boga i jak wielka chwała czeka ich w niebie. Miłość Boża jest nadzwyczaj uprzedzająca. Chrystus bowiem umarł za nas, gdy byliśmy jeszcze grzesznikami, a więc gdy cechowała nas jeszcze wrogość w stosunku do Boga. Teraz, gdy jesteśmy usprawiedliwieni, możemy być pewni Jego miłości i zbawienia. Toteż chluba chrześcijanina nie ma swego źródła we własnych uczynkach wykonywanych z nakazu Prawa, lecz w śmierci Chrystusa, i w Jego Zmartwychwstaniu, które są gwarancją zbawienia.

Jakie sytuacje w moim życiu upewniają mnie o tym, że Bóg naprawdę mnie kocha i opiekuje się mną? Komu mogę powiedzieć o doświadczeniu Bożego pokoju? Podziękuję za ofiarę Jezusa, który wyjednał mi usprawiedliwienie i wprowadził pokój w moją relację z Bogiem.

Jezus zapowiada apostołom nadejście czasu prześladowań. Czyni to, by umocnić ich, aby nie zachwiali się w wierze i nie upadli. Nim odejdzie do Ojca obiecuje im przyście Ducha Świętego. Wyjaśnia im zadania jakie będzie miał do spełnienia. Duch ma przyjść, by dokonać sądu nad światem. Sąd ten polega na odkryciu prawdziwej natury grzechu, sprawiedliwości i samego aktu rozstrzygnięcia. Grzech polega na odrzuceniu prawdy, że Jezus jest Bogiem i trwania w postawie niewiary. Duch ma przekonać o sprawiedliwości. Wiąże się ona z odejściem Chrystusa do Boga, podobnie jak kiedyś Henocha, którego Bóg zabrał do siebie. Jezus jest sprawiedliwy, skoro po swojej śmierci odchodzi do Boga. Sąd nie jest potępieniem świata, ale szatana, który uzurpował sobie władzę nad światem. Sąd nie polega na odrzuceniu świata, ale na jego oczyszczeniu z grzechu i słusznej zapłacie za sprawiedliwość. Jezus działał na ziemi w ograniczonym czasie i przestrzeni. Działanie Ducha Świętego nie będzie ograniczone. Duch Św. dowiedzie, że naród żydowski dopuścił się grzechu, że słuszność jest po stronie Jezusa i że złe moce zostały już potępione. Duch otoczy chwałą Syna Bożego- uwielbi Go i odzieje w majestat. Jezusa nie będzie już na ziemi, ale pozostaną ludzie przekonani przez Ducha Świętego, że Jezus był jedynym i prawdziwym Mesjaszem, Synem Bożym. Uwielbią Go, będą Mu wdzięczni i będą Jego uczniami. Podobnie jak Jezus, Duch będzie nauczycielem uczniów. Do tej pory Jezus- Syn Boży- mówił to, co słyszał od Ojca, teraz Duch będzie nauczycielem i przewodnikiem ludzi wierzących w drodze do Ojca.

Jakie owoce Ducha Świętego są szczególnie widoczne w moim chrześcijańskim życiu? Co mogę uczynić, by było ich jeszcze więcej? Jaki mam charyzmat Ducha Świętego, którym mogę służyć wspólnocie wierzących?